

V ráji golfu a jídla

Opět jsem řešil dilema, jestli si prodloužit sezonu, nebo naopak začít dřív tu další. Mluvím o pobytu v teplých krajích. Rozum zvítězil – bližší košile než kabát, kdovíco bude zjara, každý den věnovaný golfu je dnem, který člověk věnuje sám sobě, a já si dávám dárky rád.

TEXT A FOTO: IVO DOUŠEK

Letiště Vídeň se postupně plní golfovými bagy, zvláště u přepážky Sun Expressu s cedulkou Antalya je jich plno. Trocha formálního líbání s účastnicemi akce, neviděli jsme se nejmíň měsíc, je potřeba vyjádřit radost ze setkání a lépe to skoro nejde. Chlapi se u nás nelíbají,

naštěstí – v Turecku, kam letíme, občas ano! Už se těším.

Čtyři kontroly pasu, letenky, kapes a vůbec všeho. Nezapomenout sundat si pásek a vypít vodu z láhve, jinak o ni přijdeš! Pár chviliek při vzletu, než se stále rychleji jedoucí a řvoucí mašina odlepí od země,

je daní za rychlost přesunu: autem by to trvalo tak tři dny.

Dvě a půl hodiny se taky trochu táhnou, určitá část výpravy se stihne z radosti, kterou přináší odtržení od normálního běhu života, lehce máznout, dost příšerný

Golfové Turecko se nikdy neomrzí, zvlášť když se doma blíží teploty k nule.

sendvič, který kvůli krizi vystřídal kdysi příjemná letadlová jídla, ale to už přistáváme. Zavazadla rotují na dopravním pásu, moje zásadně mezi posledními.

V letadle hlásili, že venku je mizerných deset stupňů, čekali jsme víc. Ale je to tím, že už je pár dnů jasno, pak panují velké rozdíly mezi teplotami ve dne a v noci. To jasno mimochodem vydrželo celých sedm dnů, co jsme to stihli pozorovat. Lucky people, říkali nám pak v hotelu, ne všem to takhle vyjde.

Pořádající travel agency Bilyana se činí, tři mikrobusey, zase je vyměnili za modernější. A mají i hezčí průvodkyni než minule – jak to ti lidé dělají... Asi je to tím, že ročně „odrekreují“ víc než deset tisíc golfistů. Náklonnost je pak vzájemná: víc golfistů rovná se víc peněz, za ty je

možno podat perfektní servis, který ocení zas víc golfistů...

Hotel Cornelia Diamond je jedním z nejnovějších, stojí teprve tři roky. Firemní politika zní poskytovat ty nejlepší služby. Projevilo se to zejména v jídle, obrovský výběr. U nás je čokoláda opravdu čokoláda, žádné náhražky, tvrdí obchodní ředitelka Seren, a myslela to obecně, platilo to i pro nápoje v barech a vůbec.

Dost jsme toho využívali, v jídelně a dalších právě zmíněných prostorách jsme prožili většinu doby pobytu, na pokojích jsme se vyskytovali jen sporadicky. Taky poker, sauna, plavání... Moře vzdáleno celych 200 metrů, někteří k němu ani nedošli, výjimky se koupaly, voda tak dvacet.

První den ráno jinovatka na grínech hřiště Faldo, které patří k hotelu, to jsem tady ještě nezažil. Hodinové zpoždění rozbouřalo startovní časy, sice se to postupně vstřebalo, ale hřiště plné a postup o něco pomalejší než plynulý. Nevadí, teplíčko, krásné gríny, kraťasy, příjemná společnost – jen ran je po té podzimní přestávce víc, než bych si přál.

Průzkum hotelu po hře odhalil, že tady neexistuje ani chvilka, kdy by nám nedali najíst, jen je třeba řídit se papírem, kde jsou vypsány časy, jak zrovna mají otevřeno. V rozsáhlém Crassula Spa se člověk ztratí jako nic, turecká lázeň, bylinková sauna 70 stupňů, finská sauna 90 stupňů, ruská sauna 110 stupňů, tam

Platí to i o sladkostech, Turci si libují v přeslazených kouscích z medu, cukru a už skoro z ničeho dalšího, ovšem klasických sladkostí a dortů plných krému je taky nespočet. Saláty a zelenina se dají jíst všechny, patnáct druhů oliv – a to jsem se nedostal k masům, rybám a podobným zásadním složkám jídla, tam je výběr taky neotestovatelně velký, jen by byl tenhle odstavec hodně dlouhý a čtenáře už by to nudilo.

Další den startujeme brzo, hrajeme podruhé Faldo. Den jako z kopíráku, takových ještě bude víc, zase se dostavuje teplo, vychází mi to na sedmou jamku, na ní se pravidelně převlékám do kraťasů, uprostřed dne je teplota nejmiň na dvacet. Faldo má naštěstí 27 jamek, takže hned tak neomrzí, a je na něm několik super zajímavých figur.

Ten večer skupinka účastníků vyhlašuje program MIX. Ten spočívá v tom, že se vezme nápojový lístek jednoho z barů, nalistuje se stránka Míchané nápoje a jede se odshora dolů. Krásné názvy, ještě úžasnější barvy a obsah. Sex on the beach je červený, třetí nápoj má barvu okeny, jiný se jmenuje I love you too (Mám tě taky rád), další názvy mi v paměti neutkvěly. Zastavilo se to na Bloody Mary, do té barman namíchal tolik pepře, že to vyřídilo i nejtřílejší testery. O pití tady platí to co o jídle – dvanáctileté whisky a další mužné nápoje jsou

O pití tady platí to co o jídle – dvanáctileté whisky a další mužné nápoje jsou pravé a zadarmo, stejně tak čerstvý džus, za který se leckde v Beleku platí, koňaky... zase nejsou místní náhražky. Jen tomu člověk nesmí propadnout příliš, je to silné lákadlo.

jíme se často potkávali, veliký kruhový bazén na plavání, deset či dvacet malých bazénků všude kolem, veřejné i separé, tak akorát pro dva až šest, prostě pro příjemnou společnost.

První večere mne – stejně jako první snídaně – přesvědčila o tom, že určitě nedokážu vyzkoušet všechno, co tady nabízejí. Říká se, všeho okus a nejlepšího se přidrž. To tady nejde. Naštěstí je spousta jídel mému oku natolik zvláštních, že je okusit nehodlám. Ostatní účastníci jsou na tom podobně.

pravé a zadarmo, stejně tak čerstvý džus, za který se leckde v Beleku platí, koňaky... zase nejsou místní náhražky. Díky, firemní politiko. Jen tomu člověk nesmí propadnout příliš, je to silné lákadlo.

Další den National, hřiště, kde se v květnu hrál turnaj ženské evropské túry. Zase ty tři mikrobusey – služby Bilyany jsou natolik dokonalé, že si jich člověk přestane všimnout, jednoduše to funguje. National je užší, hodně přírody, vyžaduje přesnější ránu. Ale to platí víceméně na všech hřištích. Rychlé ►

gríny nás napřed zaskočily, ale člověk si zvykne. Opět do kraťasů na sedmé jamce, ke konci hry už vzduch vychládá, pravé ochlazení ale přichází až po setmění. Možná největší zážitek – dvanáctá jamka. Pětipar, v dostřelu dlouhých ran široký potok, z odpaliště ho člověk neodhadne. Pak ještě kus a grín pořád není vidět – vlevo se najednou terén prudce zvedá a grín posadili nahoru. Veliký, třípatrový, zespod celý schovaný. Golf umí být rozmanitý, až člověk kouká.

V jídelně ještě přibýlo jídel, ráno i večer, hotel se zjevně víc zaplnil. Začaly krevety. Napřed ty v omáčce, vyloupané, střední velikosti. Můžu je pořád, tak mne kuchaři potěšili. Další den už byly dvojí: zas ty v omáčce, ale taky tam dali velkou hromadu klasických, nechci je nazvat obří, jen poloobří, člověk si je musí loupat. Utrhneš jim hlavu, v tom místě zůstane neurčitá mazlavá směs nahnědlé barvy, nevzbuzovala ve mně moc důvěry, co že to vlastně je, utíral jsem si ji do ubrousku. Další den už jim hlavu utrhlí a směs odstranili – v Turecku jde vývoj milovými kroky.

Čtvrtý den si ti rozumnější dali pauzu, půlka nás přikoupila hru na Glorii. Pěkné,

většina hry se odehrává v dosti úzkých přímých průsecích mezi hezkými piniemi, počasí neměnné, start v poledne rovnou v kraťasech, uzavíráme těsně před tmou, sauna, jídlo, únava.

Pak nás hrací plán zavál na Caryu, to je poslední v rozsáhlém piniovém lese v Beleku postavené hřiště. Víc se nevešlo, předposlední, Lykia, už leží 30 kilometrů mimo, bez pinií, bez stromů, první turecký links.

Ale jsme na Caryi: napřed chvíli 120 metrů dlouhý putting, pak už bílé písky, ferveje širší než jinde, golfově přátelské prostředí, hodně bankrů, ale velice hratelné – až na jednu jamku.

Ale jsme na Caryi: napřed chvíli 120 metrů dlouhý putting, pak už bílé písky, ferveje širší než jinde, golfově přátelské prostředí, hodně bankrů, ale velice hratelné – až na jednu jamku.

Nebudu ji raději jmenovat, pětipar s grínem přímo za vodou, ta mi dala! Třikrát ve vodě! Ale to nebylo tou jamkou... Na jedné z drah nám pustili na ferveji vodu přímo do hry, zajímavá zkušenost, ale odпустиť jsme jim.

Poslední hrací den už člověka nemůže nic překvapit, opět Faldo, tam už to známe,

ale zase si to člověk někde „vyžere“, nikdo není dokonalý. Zajímalo by mne, jak by se lišily výsledky při třeba pěti nebo šesti hrách za sebou na jednom hřišti, ale to asi nikdy nepodniknu.

Večer všichni vyhrožovali, jak to bude velký, ale nakonec jsme to spíš prokecali, než propili. A ráno už zase známé tři autobusy, bagáž dovnitř, bagáž ven, letiště,

tentokrát pět kontrol, i pásek musel jít dolů dvakrát, co ti lidi blbnou, v letadle zas stejná potravinová mizérie, i za vodu chtěli zaplatit, Vídeň, loučení u pásu se zavazadly, konec randy. Příště...

Zážitek natolik hutný, že už začínám pracovat na tom, jaká hřiště hrát v únoru. To bude před sezonou a není špatné získat nějaký náskok, soupeři taky spát nehodlají. Člověk nikdy neví, kdy vlivy jako kolena, srdce, záda, krize, manželka či jiná překážka nevystaví konečně stop, a mně se ještě nechce ten ráj golfu (a jídla) opustit... ■